ZBIERKA ZÁKONOV
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Ročník 2021

Vyhlásené: 19. 10. 2021 Vyhlásená verzia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky

Obsah dokumentu je právne záväzný.

369

NÁLEZ
Ústavného súdu Slovenskej republiky
PL. ÚS 18/2018-40
V mene Slovenskej republiky

Ústavný súd Slovenskej republiky v pléne zloženom z predsedu Ivana Fiačana a zo sudcov Ladislava Duditša, Libora Duľu, Miroslava Duriša, Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca), Jany Laššákovej, Miloša Maďara, Petra Molnára, Petra Straku, Ľuboša Szigetiho a Martina Vernarského o návrhu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (pôvodne Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade ustanovenia § 89 ods. 3 druhej vety zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s Ústavou Slovenskej republiky za účasti vlády Slovenskej republiky ako vedľajšieho účastníka konania takto

r o z h o d o l :

Návrhu **nevyhovuje.**

Odôvodnenie:

I.
Návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov

1. Ústavnému súdu bol 11. septembra 2017 doručený návrh Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), zastúpeného predsedom senátu JUDr. Ivanom Rumanom, na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o súlade § 89 ods. 3 druhej vety *(Daňový dlžník sa neupovedomuje o zostavení výkazu daňových nedoplatkov ani o jeho vykonateľnosti)* zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) s čl. 46 ods. 1 ústavy.
2. Ústavný súd uznesením č. k. PL. ÚS 18/2018-9 z 28. novembra 2018 prijal na ďalšie konanie návrh najvyššieho súdu [ktorého výkon súdnictva podľa § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov prešiel od 1. augusta 2021 na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „navrhovateľ“) vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc navrhovateľa] v celom rozsahu.
3. Navrhovateľ v návrhu uviedol, že ako odvolací správny súd rozhoduje o odvolaní spoločnosti SLOVAKIA PLAY, spol. s r. o. (ďalej len „žalobkyňa“), proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 S 11/2014-95 zo 14. januára 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“). Krajský súd rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne o preskúmanie zákonnosti výkazu nedoplatkov, ktorý zostavil Daňový úrad Košice,

č. 9800450/5/2840206/2012 5. októbra 2012 (ďalej len „žalobou napádaný výkaz nedoplatkov“).

4. Podľa návrhu a priloženého spisu (vrátane administratívneho spisu) je žalobkyňa podnikateľom, ktorého predmet činnosti zahŕňa taktiež prevádzkovanie hazardných hier prostredníctvom výherných prístrojov. Žalobou napádaný výkaz nedoplatkov sa týka nedoplatku žalobkyne na odvode podľa § 37 ods. 1 písm. j) zákona č. 171/2005 Z. z. o hazardných hrách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom ku dňu zostavenia žalobou napádaného výkazu nedoplatkov (ďalej len „zákon č. 171/2005 Z. z.“).

5. Žalobkyňa v priebehu súdneho konania o preskúmanie zákonnosti žalobou napádaného výkazu nedoplatkov namietala najmä jeho nepreskúmateľnosť, nezrozumiteľnosť, nezákonnosť, ako aj skutočnosť, že žalobkyni nebol žalobou napádaný výkaz nedoplatkov doručený.

6. Z obsahu návrhu a priloženého spisu taktiež vyplynulo, že krajský súd vo veci už raz rozhodol uznesením o zastavení konania z 22. mája 2014, toto uznesenie však najvyšší súd uznesením č. k. 3 Sžf 65/2014 zo 4. augusta 2015 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. V zrušujúcom uznesení najvyšší súd uviedol, že výkaz nedoplatkov ako exekučný titul je rozhodnutím, ktoré podlieha súdnemu prieskumu. Najvyšší súd taktiež konštatoval, že § 89 ods. 3 druhá veta Daňového poriadku sa javí ako rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy. Najvyšší súd v odôvodnení zrušujúceho uznesenia uviedol, že s touto okolnosťou (rozporom § 89 ods. 3 druhej vety Daňového poriadku s čl. 46 ods. 1 ústavy) sa má krajský súd vyrovnať *„prípadným postupom podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku“*.

7. Krajský súd po vrátení veci na základe uznesenia najvyššieho súdu vo veci opäť rozhodol, a to rozsudkom krajského súdu, ktorým žalobu zamietol. Krajský súd dospel k záveru, že žalobou napádaný výkaz nedoplatkov nebol v rozpore s príslušnou zákonnou úpravou. Prípadným nesúladom § 89 ods. 3 druhej vety Daňového poriadku s čl. 46 ods. 1 ústavy sa krajský súd bližšie nezaoberal a nepostupoval spôsobom naznačeným v odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu.

8. Po odvolaní žalobkyne proti rozsudku krajského súdu o veci rozhoduje navrhovateľ v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžf 22/2016, pričom najvyšší súd pred prechodom výkonu súdnictva na navrhovateľa uznesením č. k. 3 Sžf 22/2016 zo 16. augusta 2017 odvolacie konanie prerušil.

9. Návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov navrhovateľ v podstatnom odôvodnil tým, že výkaz daňových nedoplatkov podľa § 89 ods. 3 druhej vety Daňového poriadku (ďalej len „výkaz nedoplatkov“), ktorého zostaveniu nepredchádzalo vydanie právoplatného rozhodnutia o vyrubení dane, je exekučným titulom, ktorý však nie je možné v priebehu exekučného konania preskúmavať. Navrhovateľ dospel k záveru, že ak pred zostavením výkazu nedoplatkov nebolo vydané rozhodnutie o vyrubení dane, nemusí mať daňový subjekt vedomosť o svojom daňovom nedoplatku, čoho sa daňový nedoplatok týka, na aké obdobie sa vzťahuje alebo či je výška nedoplatku evidovaná správne. Navrhovateľ v aplikácii § 89 ods. 3 druhej vety Daňového poriadku vidí porušenie práva, ktoré daňovému subjektu zaručuje čl. 46 ods. 1 ústavy.

10. Čo sa týka charakteru výkazu nedoplatkov, ktorého vydaniu nepredchádzalo právoplatné rozhodnutie o vyrubení dane, navrhovateľ sa v návrhu odvoláva na odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu, podľa ktorého má mať takýto výkaz nedoplatkov konštitutívne účinky.

11. Navrhovateľ v návrhu podporne argumentuje aplikáciou § 32 ods. 1 písm. c) zákona č. 343/2015 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého sa verejného obstarávania môže zúčastniť len ten, kto nemá evidované daňové nedoplatky voči daňovému úradu. Navrhovateľ v tejto súvislosti uvádza, že len samotná existencia výkazu nedoplatkov, ktorý správca dane eviduje, je prekážkou brániacou podnikateľským subjektom v zámere zúčastňovať sa procesu verejného obstarávania, *„čo predstavuje evidentný zásah do jeho práv a záujmov, a preto je mu potrebné priznať súdnu ochranu“*.

12. Navrhovateľ preto uzavrel, že podľa jeho názoru *„len v prípade zmeny predmetného ustanovenia daňového poriadku, spočívajúcej v povinnosti zaslať upovedomenie o zostavení*

výkazu nedoplatkov daňovému subjektu a možnosti súdneho prieskumu jeho zákonnosti v špecifických prípadoch, ak jeho zostaveniu nepredchádzalo vydanie rozhodnutia o daňovom nedoplatku, by bolo zárukou dodržania práv zaručených čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“. Na základe uvedeného navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že napadnutá právna úprava nie je v súlade s príslušnými referenčnými normami.

II.
Stanoviská účastníkov konania a vedľajšieho účastníka a ďalší priebeh konania

II.1. Stanovisko Národnej rady Slovenskej republiky:

13. Národná rada Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) vo svojom stanovisku z 23. januára 2020 ako základné východisko svojho postoja k návrhu uviedla skutočnosť, že podľa jej názoru je výkaz nedoplatkov len administratívnym dokumentom, ktorý zostavuje správca dane z údajov evidencie daní a ktorý sa v zmysle právnej úpravy obsiahnutej v § 90 ods. 1 v spojení s § 89 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku stáva exekučným titulom. Podľa národnej rady musí mať výkaz nedoplatkov podklad vo vykonateľných rozhodnutiach ukladajúcich daňovú povinnosť. Národná rada ďalej konštatuje, že *„... podkladom pre zostavenie a vykonateľnosť výkazu daňových nedoplatkov sú právoplatné pohľadávky. Vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov je len dokumentom procesného charakteru, ktorého vydanie neznamená výkon daňovej exekúcie a nerozhoduje sa v ňom o právach a povinnostiach daňového subjektu, teda nedochádza k zmene práv a povinností daňového dlžníka, ani k ich zakladaniu.“*.

14. Národná rada vo svojom stanovisku ďalej venuje priestor opisu § 91 Daňového poriadku upravujúceho postup správcu dane v súvislosti s vydaním daňovej exekučnej výzvy, pričom poukazuje na právo daňového dlžníka podať podľa § 91 ods. 5 Daňového poriadku proti daňovej exekučnej výzve odvolanie. Z uvedeného národná rada vyvodzuje záver, že daňový dlžník má ešte pred začatím samotného výkonu daňovej exekúcie zákonom stanovenú možnosť domôcť sa svojho práva, a to uplatnením opravného prostriedku – odvolania proti daňovej exekučnej výzve. Národná rada s odkazom na jej skoršie závery teda uzatvára, že *„Dikcia § 91 ods. 5 daňového poriadku je naplnením ústavného práva vyjadreného čl. 46 ods. 1 Ústavy domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky, ktorý v tomto prípade predstavuje daňový úrad v zmysle § 72 ods. 2 daňového poriadku.“*.

II.2. Stanovisko vlády Slovenskej republiky:

15. Vláda Slovenskej republiky, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“), vo svojom stanovisku zo 7. februára 2019 uviedla, že sa s návrhom navrhovateľa nestotožňuje a navrhuje, aby ústavný súd vo svojom náleze vyslovil, že sa návrhu nevyhovuje. Obdobne ako národná rada, aj vláda svoj postoj odôvodňuje skutočnosťou, že podľa jej názoru je výkaz nedoplatkov administratívnym dokumentom. V tejto súvislosti vláda uvádza, že *„Vláda vylučuje názor navrhovateľa vo vzťahu k tvrdeniu o konštitutívnych účinkoch, nakoľko je presvedčená, že zostavenie takéhoto výkazu nezakladá žiadne nové práva alebo povinnosti daňového subjektu. Ide o sumár už splatných povinností, ktoré majú zákonný podklad buď v právoplatných a vykonateľných rozhodnutiach ukladajúcich peňažné plnenie (daňovú povinnosť), ktoré sa daňovému subjektu doručujú v rámci daňového konania, alebo vyplývajú zo zákonom stanovenej povinnosti, ktorú má daňový subjekt splniť bez vydania a doručenia rozhodnutia správcu dane (daňové priznanie, hlásenie, oznámenie).“*.

16. Vláda taktiež vo svojom stanovisku poukázala na právo daňového dlžníka podať proti daňovej exekučnej výzve odvolanie podľa § 91 ods. 5 Daňového poriadku, čím odôvodnila svoj záver, že skutočnosť, že sa výkaz nedoplatkov nedoručuje daňovému dlžníkovi, nemá za následok, *„... že by sa tým daňovému subjektu upierala účinná obrana“*.

II.3. Replika navrhovateľa:

17. Navrhovateľ vo svojom liste z 24. apríla 2020 uviedol, že *„... nevyužíva právo repliky k stanovisku Národnej rady Slovenskej republiky...“*. Zároveň uviedol, že sa v celom rozsahu pridržiava dôvodov uvedených v návrhu.

II.4. Ústne pojednávanie:

18. Navrhovateľ listom z 24. apríla 2020 a národná rada listom z 23. januára 2020 oznámili ústavnému súdu, že súhlasia s upustením od ústneho pojednávania vo veci. Ústavný súd teda vo veci rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania.

III.
Posúdenie dôvodnosti návrhu

19. Ústavný súd po oboznámení sa s návrhom navrhovateľa a so stanoviskami národnej rady a vlády dospel k nasledujúcim záverom:

20. Východiskom pre tvrdenie navrhovateľa o nesúlade medzi § 89 ods. 3 druhej vety *(Daňový dlžník sa neupovedomuje o zostavení výkazu daňových nedoplatkov ani o jeho vykonateľnosti)* Daňového poriadku s právom na súdnu ochranu je navrhovateľom artikulovaný názor, že výkaz nedoplatkov je rozhodnutím, ktoré zasahuje do práv a povinností daňového subjektu, ktorému je potrebné priznať v danom konaní súdnu ochranu. Odvolávajúc sa na uznesenie najvyššieho súdu, navrhovateľ zastáva názor, že žalobou napádaný výkaz nedoplatkov má konštitutívne účinky, pretože bol zostavený bez právoplatného rozhodnutia o vyrubení dane. V súvislosti s prejednávanou vecou (týkajúcou sa nedoplatku žalobkyne na odvode podľa zákona č. 171/2005 Z. z.) dospel k záveru, že *„v prípade, ak pred zostavením výkazu nedoplatkov nebolo vydané rozhodnutie o vyrubení dane, nemusí mať (daňový subjekt) vedomosť o svojom daňovom nedoplatku, čoho sa daný nedoplatok týka, za aké obdobie, či je výška nedoplatku evidovaná v správnej výške a v danom prípade aj z prevádzky ktorého výherného prístroja prevádzkovaného na základe konkrétnej individuálnej licencie vyplýva“*. Na základe týchto skutočností navrhovateľ dospel k záveru, že aplikáciou napadnutej právnej úpravy je daňovému subjektu bránené vo výkone práva, ktoré mu zaručuje čl. 46 ods. 1 ústavy.

21. Zásadná pre posúdenie nesúladu napadnutej právnej úpravy s právom na súdnu ochranu je právna povaha výkazu nedoplatkov, presnejšie či je výkaz nedoplatkov rozhodnutím a pokiaľ áno, či má toto rozhodnutie konštitutívny charakter, teda či zakladá nové práva alebo povinnosti daňového subjektu.

22. Výkaz nedoplatkov je podľa § 89 ods. 1 Daňového poriadku jedným zo štyroch exekučných titulov vymenovaných v tomto ustanovení. Ďalšími exekučnými titulmi sú vykonateľné rozhodnutie, ktorým bolo uložené peňažné plnenie, jednotný exekučný titul podľa osobitného predpisu (zákon č. 466/2009 Z. z. o medzinárodnej pomoci pri vymáhaní niektorých finančných pohľadávok a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov) a exekučný titul podľa osobitného predpisu [zákon č. 199/2004 Z. z. Colný zákon a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „colný zákon“)]. Podľa § 61 ods. 3 colného zákona, na ktorý § 89 ods. 1 Daňového poriadku odkazuje, je exekučným titulom, na podklade ktorého možno začať colné exekučné konanie, vykonateľné rozhodnutie, ktorým boli vymerané alebo uložené colný dlh, pokuty alebo iné platby vymerané a uložené podľa colných predpisov. Ustanovenie § 89 ods. 1 Daňového poriadku teda za exekučný titul považuje jednak vykonateľné rozhodnutia [§ 89 ods. 1 písm. a) a d) Daňového poriadku], ale aj výkaz nedoplatkov, ktorý následne obsahovo vymedzuje § 89 ods. 2 Daňového poriadku. Ustanovenie § 89 ods. 1 Daňového poriadku pojmovo odlišuje vykonateľné rozhodnutie, ktorým bolo uložené peňažné plnenie [§ 89 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku] a vykonateľný výkaz daňových nedoplatkov [§ 89 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku], a teda výkaz nedoplatkov nemožno považovať za rozhodnutie, ktorým bolo uložené peňažné plnenie.

23. Podľa § 89 ods. 2 Daňového poriadku správca dane zostavuje výkaz nedoplatkov z evidencie daní, pričom jednou z náležitostí výkazu nedoplatkov [podľa § 89 ods. 2 písm. e) Daňového poriadku] je označenie pôvodnej splatnosti dane. Z uvedeného je zrejmé, že výkaz nedoplatkov sa vzťahuje na daňovú povinnosť, ktorá vznikla pred jeho zostavením a zároveň sa pred jeho zostavením stala splatnou. Výkaz nedoplatkov teda nemá konštitutívny charakter, nespôsobuje ani vznik novej daňovej povinnosti a nemá ani vplyv na splatnosť dane.

24. Ustanovenie § 89 ods. 2 Daňového poriadku ďalej vymenúva tri druhy daňových nedoplatkov, výšku ktorých správca dane uvádza vo výkaze nedoplatkov, vychádzajúc z údajov evidencie daní. Ide o daňové nedoplatky podľa daňových priznaní, opravných daňových priznaní,

dodatočných daňových priznaní alebo oznámení podľa osobitných predpisov [§ 89 ods. 2 písm. b) Daňového poriadku], daňové nedoplatky vzniknuté nezaplatením dane bez podania daňového priznania [§ 89 ods. 2 písm. c) Daňového poriadku] a daňové nedoplatky podľa právoplatných rozhodnutí v členení podľa jednotlivých druhov daní [§ 89 ods. 2 písm. d) Daňového poriadku].

25. Podľa § 2 písm. f) Daňového poriadku je daňovým nedoplatkom dlžná suma dane po lehote splatnosti. Predpokladom vzniku daňového nedoplatku je teda existencia daňovej povinnosti (povinnosti zaplatiť daň) a zároveň skutočnosť, že daň sa stala splatnou, pričom daňový subjekt daň v lehote na jej zaplatenie nezaplatil. Vznik daňovej povinnosti a splatnosť dane je potom predmetom úpravy jednotlivých daňových zákonov (zákonov ukladajúcich daňovú povinnosť), pričom povinnosť zaplatiť daň (vo všeobecnosti) nie je nevyhnutne podmienená vydaním rozhodnutia daňového orgánu ukladajúceho daňovú povinnosť.

26. Na základe skutočností už uvedených v bodoch 20 až 25 dospel ústavný súd k záveru, že výkaz nedoplatkov nemožno považovať za rozhodnutie ukladajúce daňovému subjektu novú daňovú povinnosť. Hoci ide o exekučný titul, má výkaz nedoplatkov deklaratórny charakter reflektujúci údaje z evidencie daní.

27. Konkrétne vo veci prejednávanej navrhovateľom (konanie o odvolaní žalobkyne proti rozsudku krajského súdu) sa žalobou napádaný výkaz nedoplatkov týka nedoplatku žalobkyne na odvode, ktorý bola žalobkyňa ako prevádzkovateľ hazardnej hry (hazardnej hry prevádzkovanej prostredníctvom výherných prístrojov) povinná odviesť vo výške stanovenej v § 37 ods. 1 písm. j) zákona č. 171/2005 Z. z. a v čase a spôsobom stanoveným v § 37 ods. 5 zákona č. 171/2005 Z. z.. V predmetnej veci daňová povinnosť (povinnosť zaplatiť odvod) žalobkyne vznikla a daň (odvod) sa stala splatnou priamo na základe zákona, a to splnením podmienok v ňom stanovených. Predpokladom vzniku daňovej (odvodovej) povinnosti žalobkyne ani splatnosti odvodu teda podľa zákona č. 171/2005 Z. z. nebolo vydanie rozhodnutia správcu dane.

28. Pokiaľ navrhovateľ vidí možný nesúlad § 89 ods. 3 druhej vety Daňového poriadku s právom na súdnu ochranu v tom, že daňový subjekt nemusí mať *„vedomosť o svojom daňovom nedoplatku, čoho sa daný nedoplatok týka, za aké obdobie, či je výška nedoplatku evidovaná v správnej výške a v danom prípade aj z prevádzky ktorého výherného prístroja prevádzkovaného na základe konkrétnej individuálnej licencie vyplýva“*, je v kontexte skutočností už uvedených v bode 27 nutné poukázať najmä na právnu domnienku ignorantia iuris non excusat vyjadrenú v § 15 zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v čase vydania žalobou napádaného výkazu nedoplatkov vyjadrenú v § 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov). V prípade, že by bol daňový nedoplatok v daňovej evidencii evidovaný v nesprávnej výške, čo by malo za následok obsahovú nesprávnosť výkazu nedoplatkov, má daňový subjekt možnosť využiť svoje právo podľa § 91 ods. 5 Daňového poriadku podať u správcu dane odvolanie voči daňovej exekučnej výzve. V nadväznosti na právne prostriedky formálne sprostredkujúce uplatňovanie právnej ochrany daňového dlžníka v daňovom exekučnom konaní (§ 91 ods. 5 Daňového poriadku, návrh na zastavenie daňového exekučného konania) ústavný súd zdôrazňuje požiadavku ústavne konformného výkladu a uplatňovania (čl. 152 ods. 4 ústavy) ustanovení Daňového poriadku, ktoré ich zakotvujú. Osobitne predmetná požiadavka vystupuje do popredia pri vykonateľných výkazoch daňových nedoplatkov, ktoré nevznikli v dôsledku právoplatných a vykonateľných rozhodnutí ukladajúcich daňovú povinnosť. V takýchto prípadoch je procesné prostriedky, ktorými sa daňový dlžník domáha právnej ochrany, potrebné posúdiť a uplatniť tak, aby popri sledovaní účelu daňovej exekúcie dôsledne rešpektovali základné právo daňového dlžníka na právnu ochranu. Nemožno tak za každých okolností vychádzať z výkladu, podľa ktorého v odvolaní proti daňovej exekučnej výzve či v návrhu na zastavenie daňového exekučného konania možno argumentovať iba okolnosťami, ktoré nastali až po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu (napr. rozsudok najvyššieho súdu č. k. 4 Sžf/85/2014 zo 6. októbra 2015). Pri exekučnom titule, ktorým je výkaz daňových nedoplatkov vzniknutých inak než v dôsledku právoplatných a vykonateľných daňových rozhodnutí, účinné presadenie základného práva daňového dlžníka na právnu ochranu nedovoľuje zohľadniť iba okolnosti, ktoré nastali po vyhotovení takého výkazu. Napokon i táto ústavným súdom naznačená reálnosť ústavne

konformného výkladu a uplatnenia napadnutého ustanovenia v nadväznosti na ďalšie procesné normy Daňového poriadku predstavuje podporný argument pre nevyhovenie návrhu navrhovateľa.

29. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že výkaz nedoplatkov nemá charakter rozhodnutia, na základe ktorého by daňovému subjektu vznikala nová daňová povinnosť, a zároveň že v prípade formálnych vád výkazu nedoplatkov má daňový subjekt možnosť podať proti daňovej exekučnej výzve odvolanie, ústavný súd dospel k záveru, že tvrdenia navrhovateľa týkajúce sa nesúladu § 89 ods. 3 druhej vety Daňového poriadku s čl. 46 ods. 1 ústavy sú nedôvodné, a preto návrhu navrhovateľa nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2021

Ivan Fiačan v. r.
predseda Ústavného súdu
Slovenskej republiky

Vydavateľ Zbierky zákonov Slovenskej republiky, správca obsahu a prevádzkovateľ právneho a informačného portálu Slov-Lex dostupného na webovom sídle www.slov-lex.sk je
Úrad vlády Slovenskej republiky, Námestie slobody 1, 813 70 Bratislava,
tel.: 02 888 91 131, e-mail: helpdesk@slov-lex.sk.